

EL VALOR DE LES COSES

Armand Forcat

Fa pocs dies, vaig llegir una petita història, que pel seu contingut, al meu entendre, molt emotiu, m'invità a reflexionar molts altres aspectes de la vida quotidiana, que potser precisament per ser quotidiana, no hi pensem prou o si més no, no hi donem tot el valor que tenen.

La historieta fa referència a una persona cega, asseguda a una vorera amb una gorra al davant i un rètol que s'hi podia llegir, "Si us plau, ajudeu-me, sóc cec». A dins la gorra hi havia dos o tres monedes.

En aquell moment passà una persona que observà l'escena i que sense permís del cec, agafà el rètol, el girà del revés i hi escrigué unes altres paraules i tot seguit s'allunya. Al cap d'unes hores, la persona que rectificà el rètol s'hi apropà i veié que la gorra estava plena a vessar de monedes i bitllets.

Els cecs que certament no veuen, però senten molt bé, reconegué el passos del rectificador del rètol i li preguntà si era ell que havia reescrit el cartell i que hi deia, a la qual cosa l'al·ludit, respongué: "res que no sigui tan cert com el que hi deia al teu» i una vegada més s'allunyà.

En el cartell hi deia: «avui és primavera i jo no puc veure-la». Avui és primavera i jo no puc veure-la! Quines frases més colpidores. Tant que tenim i tant poc que ha valorem. Vaig pensar: jo he pogut veure la primavera, noranta dies de cada un dels anys de la meva vida i això tan simple, hem portà a reflexionar i valorar, que tenim tantes coses per fruit-ne cada dia, tant a la primavera com l'estiu, tardor o hivern. Només cal mirar, observar i pensar. En general passem per la vida, més aviat

preocupats pel que no tenim o pel que ens manca, pel que voldríem ser o hauria hagut de ser, ho podia haver estat. Pensem en el cec que no podia veure. Caldria que valoréssim en tot el seu significat, els dies, els moments i les situacions que la vida ens porta, perquè, no és un goig que cada dia podem llevar-nos, esmorzar i fer activitats?

Si cada dia podem caminar, gaudim-ne, ja que n'hi ha molts que ha voldrien fer i no poden.

Avui disfrutem de pau i tanmateix molts pateixen el flagell de la guerra. Quan tenim treball; valorem-lo ja que són molts que no en tenen ni en troben i si gaudim de bona salut donem-ne gràcies a Déu, doncs moltes persones pateixen malalties i fins i tot nosaltres en diferents trams de la vida, també.

I si tenim companyia estimem-la i disfrutem-la, doncs n'hi ha molts altres que viuen sols.

Podem menjar de tot, cal fer-ho, però amb sobrietat per que n'hi ha molts que no tenen ni el més imprescindible.

Caminem, correm o nedem: és meravellós fer-ho, ja que no sempre és pot fer.

Jo diria que aquests fets i molts altres són, hi han de ser prou importants, per omplir-nos de satisfacció i sobre tot fer-nos reflexionar, gaudir-ne i valorar-los, atès que malauradament moltes persones del nostre entorn i molt més enllà no en poden gaudir, ans el contrari, i naturalment nosaltres mateixos, en las vicissituds de la vida.

Vaig llegir: «Pot semblar frívol, però l'objectiu més digne i més elevat que pot tenir una persona, és el de «procurar» estar de bon humor». Doncs procurem-ho ja que els primers beneficiats serem nosaltres i per extensió la família, els amics, els veïns, la ciutat, el país...